

Vaga,
vagueta,
vagueta, vagu...
vagueta, vagu...
vagueta, vagu...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...flops
i violes
i romaní

Any VI - Núm. 242

Barcelona, 24 de juny de 1936

Preu: 20 cèntims

L'onada de vagues

Ha començat, amb gran disciplina, la vaga de consumidors

L'agitació social d'aquests dies ha culminat en el conflicte més greu dels que es podien plantejar. Nosaltres ens n'assabentarem d'una manera sobtada i a costes nostres en ésser víctimes d'una coacció inqualificable. Ens trobàvem prenent cafè en un establiment del senyor Esteve (Sala), perquè, com que és president de l'Achris, pot donar-lo més barat que els altres establiments associats, quan ens sentíem violentament estrits pel braç cap al carrer.

En tornar de la nostra sorpresa, preguntàrem a l'individu per què ens havia tret.
—Per manca de solidaritat confederal. Que no sabem que hi ha vaga de prenedors de cafè? S'han acabat els parroquians!
—Es que jo no en sóc de parroquià d'aquest cafè.
—Ah, doncs així sou esquiro! I bum!, coacció ve, coacció va, ens va deixar un ull de vellut.
Aleshores ens en vàrem assabentar. En efecte: el Sindicat Unificat de Prenedors de Cafè, en els seus rams de cafè-copa-i-puro, copa d'estudiant, carajillo i zuavo s'havia declarat en vaga.

Després d'això ja saben els nostres lectors com, per solidaritat, han vingut les vagues del ram del vermut i del ram del cocktail. El Sindicat del Cigaló sembla, per ara, una mica ranci a secundar el moviment.

Els cafeters anaren dissabte a veure el Conseller de Treball, senyor Barrera, per demanar-li que s'ocupi de l'assumpte, ja que sembla que la vaga es tenia per il·legal per no haver estat presentat l'ofici corresponent, però aquest ha estat trobat després en el paquet de vagues per a l'any que ve.

EL SR. BARRERA AMB ELS PATRONS?

Entre l'element consumidor regnava un gran entusiasme fins que s'ha sabut que ahir el senyor Barrera es va fer portar un cafè a les tres de la matinada, durant les gestions per a resoldre el conflicte de la dependència mercantil. Això ha posat una punta de pessimisme en l'ànim dels vaguistes, pessimisme que es podria traduir en trencadissa de tasses.

A més d'això, hi ha per part dels vaguistes la dificultat de predir el curs i resultat del conflicte per mitjà del marro del cafè.

EL PARTIT RADICAL SECUNDA EL MOVIMENT

El partit radical, secundant el moviment, ha acordat deixar de prendre cafè. Solament per afegir a la vaga el sabotatge, seguirà prenent les culleretes.

LES BASES

El Sindicat de Prenedors de Cafè ha presentat les seves bases, els punts principals de les quals són:
Abolició de la xicòria; disminució de preus; descompte del 20 per 100 en concepte d'indemnització per la supressió de la propina; copa de rom o conyac obligatòria en el cafè; puro obligatori en el cafè; consumació pagada en el cafè, copa i puro.

En els altres rams, cigaló, etc., etcètera, indemnització pel risc d'emmetzinament. Dret a participa-

ció gratuïta de la rifa en curs i participació en el negoci del cafeter.

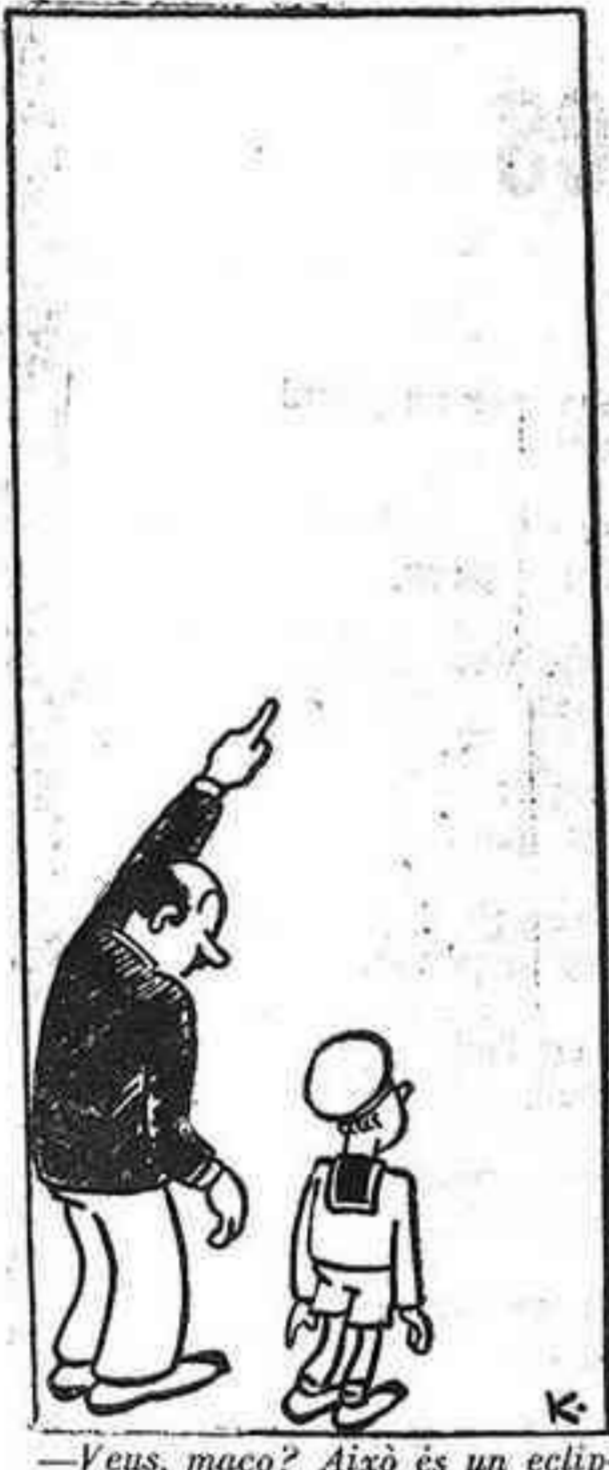
Sembla que el laude serà favorable al públic.

ALTRES CONFLICTES EN PORTA

A conseqüència del conflicte dels prenedors de cafè en els seus diversos rams i per solidaritat confederal del consumidor, s'annuncien les següents vagues: compradors de bistecs; viatgers de tramvia; primers comunions; fumadors de l'Arrendatària; abonats de telèfon; iHuminals amb electricitat; rentats amb aigua; panarres i trenta rams més que sentim molt no recordar.

El separatisme en marxa

L'onada de separatisme avança, ah! inaplacable. Les nacions es desmembraren: l'Imperi britànic es dispersa; Abissínia desapareix; la Societat de les Nacions s'esberla; la Xina es divideix. L'onada del separatisme avança. Un dia era Irlanda; l'altre el Manxuko. Diumenge, a l'Olympia, eren els dependents que es proclamaven independents al crit de mori Espanya (Josep Maria); Jesús, Maria, Josep! Espanya, en anirem a parar?

—Veus, maco? Això és un eclips de sol.

Si ens vagués, fariem vaga. Però no ens vaga...

Si són servits...

El cop d'Estat

La vaga de fixadors de cartells, que feia tant de temps que preocupava les autoritats i el públic en general, pels greus perjudicis que causava a l'economia del país i a l'estètica de la ciutat, ha acabat avui sobtadament i d'una manera més aviat misteriosa. En efecte; les persones que s'han llevat més de matí, han vist amb sorpresa com la ciutat apareixia materialment coberta d'uns grans cartells que li donaven un aspecte alegre i confiat. Tot seguit aquestes persones matineres han pujat als pisos a despertar les dormilegues per donar-los la bona nova.

A les nou del matí la sorpresa era ja general i havia tornat la confiança als esperits el so de les cornetes i el trip-trap de les tropes pels carrers.

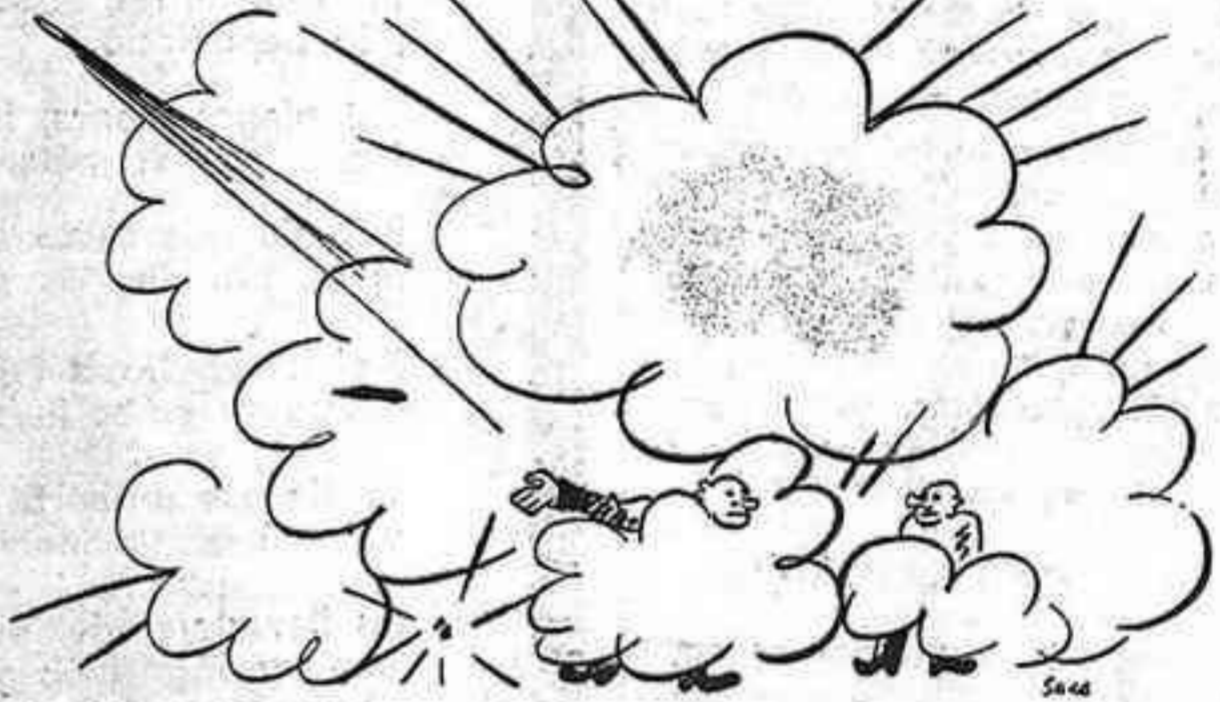
El públic, en grups nombrosos, contemplava l'alegre passeig militar i el manifest, i aviat es formà una manifestació que es dirigí cap a l'edifici de Capitania donant visques al salvador dels obrers i al salvador dels patrons, perquè encara no li sabien el nom per posar-lo als núvols.

EL MANIFEST

Heu ací el manifest que ha resolt amb la seva aparició la vaga de fixadors de cartells que paralitzava la vida de la ciutat. Diu així:
¡¡¡Espanoles!!!
Ha llegido para nosotros el momento, más temido que esperado (porque hubiéramos querido vivir

siempre en la legalidad y que ella rigiera sin interrupción la vida española), de recoger las ansias, de atender el clamoroso requerimiento de cuantos amando la patria no ven para ella otra salvación que libertarla de los profesionales de la política que amenazan a España con un fin trágico y deshonroso. Pues bien, queridos por los unos y por los otros, por los obreros que ven frustrados sus deseos de mejora, por los patronos que ven sus industrias arruinadas, por el productor que produce, por el consumidor que consume y por el

broses personalitats esperant-se. Hem preguntat als senyors Aznar i Arguer que, plens d'ardor revolucionari, esperaven també, i ens han dit:
—Venim a fer el Front Popular. Ja heu vist que en el manifest demanen homes rectos, sabios, laboriosos y probos.
—Però, no eren comunistes?
—I ho tornarem a ésser tot seguit que poguem. Nosaltres volem la dictadura del proletariat.
En aquell moment ens han fet passar. El dictador estava damunt la taula, en uns pots l'etiqueta dels

SANT JOAN —Això haurien de prohibir-ho! —Ja ho està.

intermediari que intermedia, ahora vamos a recabar todas las responsabilidades y a gobernar nosotros a hombres civilizados que representen nuestra moral y doctrina.

No tenemos que justificar nuestro acto, que el pueblo sano del mundo impone. Asesinatos de prebendados, ex gobernadores, agentes de autoridad, patronos, capataces y obreros; audaces e impunes atracos; indisciplina social, que hace el trabajo ineficaz y nulo, precaria y ruinoso la producción agrícola e industrial; impune propaganda comunista; impiedad e incultura; justicia influida por la política; descuidada propaganda separatista y... por último, seamos justos, un solo tanto a favor del Gobierno; que nos permite dar este golpe de Estado.

No venimos a llorar lástimas y vergüenzas, sino a ponerles pronto y radical remedio, para lo que requerimos el concurso de todos los buenos ciudadanos, patronos y obreros, comerciantes y dependientes, productores, consumidores, intermediarios, huelguistas y sin trabajo, comunistas, anarquistas, falangistas y separatistas. Garantizamos la más absoluta reserva a los denunciadores.

Para ello, y en virtud de la confianza y mandato que en mí han depositado, se constituirá en Madrid un Directorio inspector militar con carácter provisionalmente definitivo, encargado de mantener el orden público y asegurar el funcionamiento normal de los ministerios y de la Generalidad, requiriendo al país para que en breve plazo nos ofrezca hombres rectos, sabios, laboriosos y probos que pueden constituir Ministerio a nuestro amparo. No queremos ser ministros, pero seremos lo que sea, ni sentimos más ambición que la de servir a España. España está servida.

Aquest manifest ha produït millorable impressió en tots els sectors de l'opinió pública. Semblava que no haguessin passat els anys i tothom se sent rejuenit i representat en les paraules de l'home eminent al qual anomenem el Salvador Bonavia d'Espanya.

La gent circula animadament pels carrers i en senyal d'alegria han estat clausurats els sindicats i centres obrers. Per tal de facilitar l'obra al nou Govern, unes llargues cues esperen torn per entrar a la Presó Model, puix els calabossos del Palau de Justicia i de la Prefectura de Policia són atapeïts d'entusiastes del nou règim.

EL QUE DIU EL DICTADOR
—Nosaltres, per oferir als nostres lectors una bona informació, hem anat a Capitania. Hem preguntat pel general i ens han fet passar a una sala d'espera. Hi havia nom-

quals deia: "Frutos de España", "Primo de Rivera en conserva". No deia res més. Estava molt ben conservat.

LA PREMSA I EL COP

La premsa ha rebut de manera immillorable el manifest que ha de salvar la pàtria. Els diaris d'esquerra, per no obstaculitzar l'acció salvadora del salvador, s'han abstingut de sortir. "La Veu" publica un editorial en el qual diu:

El moviment ara iniciat contreu una enorme responsabilitat davant el país i davant la història. La forma en la qual han estat redactats el manifest al país i el bàndol declarant l'estat de guerra, sembla indicar que els directores del moviment se n'han fet càrrec i estan disposats a fer-se'n dignes.

Làstima que per la imprevisió de les esquerres no pugui ésser inaugurada una Exposició del Moble.

"La Soli", per la seva part, escriu:
"No se han enterado nuestros eternos detractores sistemáticos que no es sentido de ponderación lo que falta a la C. N. T. Si no le sobra este sentido de ponderación, si le sobra, en cambio, el sentido de comprensión y, comprensiva, comprende que cuando la autoridad no permite hacer la revolución, no es prudente ni procedente hacerla."

Aquest número ha passat per la censura

—Si, mira: em passo tot el dia així i d'aquesta manera no se sap si obro o tanco!

Guerra als fills

Com se sap, una de les millores que solliciten els mercantils consisteix en un augment de sou cada vegada que els dependents siguin afavorits per la Providència amb la naixença d'un nou fill.

Aquesta petició col·loca els patrons en una posició delicada, ja que els seus interessos estan en franca contradicció amb la reproducció de l'espècie.

Guerra als fills! Aquest serà el crit de guerra de la classe patronal mercantil.

—Ens caldrà — ha manifestat el propietari d'uns grans magatzems — organitzar una intensa campanya contra el matrimoni. Conferències, curses, pamflets, demostrant els avantatges de la solteria ben entesa. Quan l'irreparable s'hagi produït i el dependent, malgrat tot, es casí, professors especialitzats donaran tota mena de consells a les joves esposes. Els dependents seran invitats, per grups, a visitar interiors familiars on hi hagin cinc o sis fills. Poden suposar que per aquestes exhibicions contra el sentiment de la paternitat triaràn uns infants d'aquells que ho trenquin tot i fan un xivarri de mil dimonis. I en darrer terme...
—En darrer terme, què?
—En darrer terme, si la classe mercantil resta insensible als nostres suggerències, substituïrem els dependents actuals per capellans. Així, al menys, no hi haurà perill.
—N'esteu segurs?...

L'elogi de Catalunya del Sr. Vallès i Pujals...

...quan era a Obres Públiques

L'heroi de la novella de Joan Costa i Déu i Joan Rovira (a) Sariol, "Joan Vallès i Pujals a la Conselleria d'Obres Públiques de la Generalitat", anava, com ja expliquen els novel·listes, a fer descobriments dominicals per tal de fer-hi obres públiques. Anava en cotxe i periodistes a un poble i quan hi era es trobava que no hi havia carretera? Doncs tot seguit agafava el mapa, mirava on queia el poble i la carretera i hi posava una primera pedra.

Posant pedres ací i allà, arribà un dia a Llívia, aquell poblet català de la Cerdanya enclavat a França i descobrí que el Segre (molt estret) hi era travessat per una passera de fustes, perillosa, i veié que al poblet francès veí, Estabà, un rierol de no res era travessat per un bonic pont d'enginyeria, fet amb tuberies de ciment, parets i baranes d'obra, suports de pedra seca aguantada amb reixat metàl·lic, paviment abans de passar l'aigua i després de pedres encimentades cobertes per tela metàl·lica per deturar la brossa, i protecció a amfílids caps de pont de pals pintats i tela metàl·lica per protegir els cotxes.

L'home va veure allé i, acompanya-

El Premi Nonell 1936

Un plagi inqualificable

Fotografia publicada en el número 23 de la revista "Sex-Appel", de París.

Difícil, molt difícil ens serà de contenir la justa indignació que fa vibrar la nostra ploma davant l'escaudolós plagi de que acaba d'ésser víctima el pintor Pere Pruna.

El pintor Pere Pruna, és autor del quadre *El vi de Kios*, marcat amb el número 150 en el catàleg de la recent Exposició de Primavera i guanyador del Premi Nonell 1936. Unànimement, tots els visitants de l'Exposició — entre ells El Be Negre — varen reconèixer que la pintura de Pruna era, sense cap mena de dubte, la millor que s'exhibia al Saló. Els senyors del jurat, interpres fidels de la voluntat popular i artística, li concediren el Premi Nonell.

Era de preveure que un èxit semblant traspassés les fronteres, però el que no hauríem cregut mai és que una revista parisenca, de nom "Sex-Appel", portés el seu impudor fins el punt de plagiar grollerament, i en fotografia, l'obra tan justament premiada del nostre pintor. El fotògraf parisenca penes s'ha pres la molestia de dissimular la sea inqualificable còpia. Com els lectors podran observar comparant els gravats que reprodueïm, el retratista de "Sex-Appel" s'ha limitat a afegir un senyor sencer dintre l'americana que Pere Pruna insinuava en el seu quadre, ha tapat els peus de la senyora ajugada i ha variat lleugerament la mostra dels draps del lit. Aquesta grollera simulació no impedirà que els veritables amants de

la fotografia facin sentir la seva repulsa davant d'un artista de l'ooljeu que demostra tan pocs escrúpols pel que fa referència a l'originalitat dels temes per ell escollits. Tampoc no servirà de gràcies que el fotògraf parisenca, posat a despit, hagi substituït el títol *El vi de Kios* del quadre original de Pere Pruna, per l'exigüat: *Dans leur chambre, les nariés sont pantois. Lui affalé sur une chaise, elle étendue parmi ses broderies...*, amb el qual ha pretès, evidentment, distreure la serenitat de l'observador imparcial.

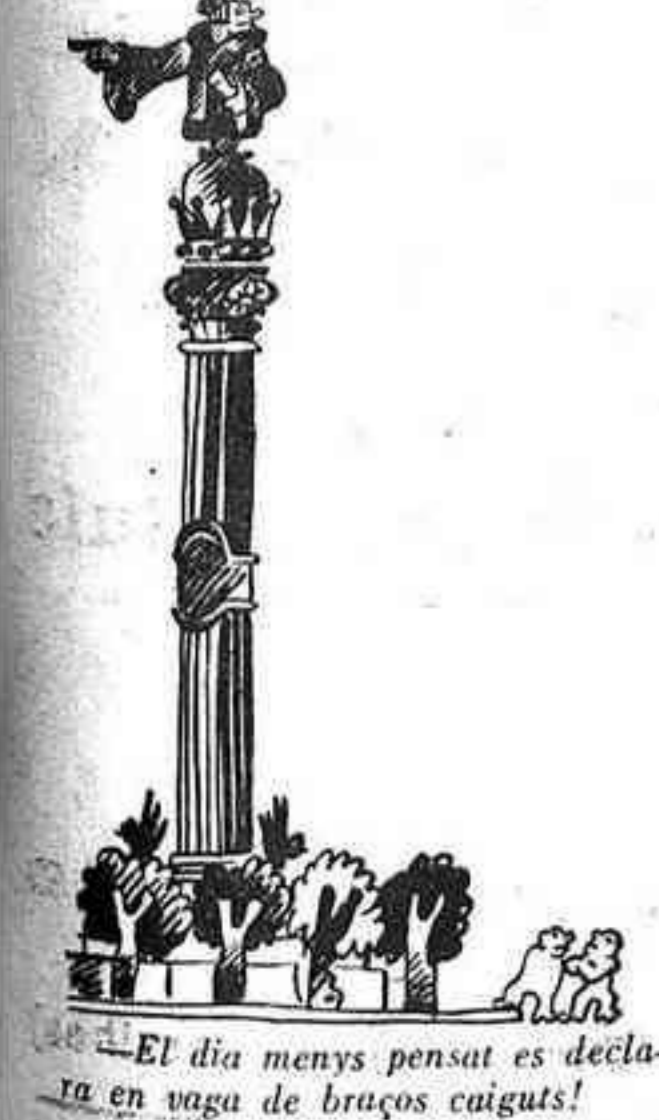
Per acabar, solament ens resta dir que el detall de que la fotografia objecte d'aquest escàndol aparegués en la revista "Sex-Appel" molt temps abans que Pere Pruna exposés el seu quadre, no és res més que una nova mostra de la perfídia i de l'evident mala intenció que anima els actes d'aquest fotògraf.

Consti ben clara, doncs, la protesta d'El Be Negre per la broma pesada de què ha estat objecte el nostre amic Pere Pruna. De totes maneres, no voldríem que aquesta història servís per donar ànims als pintors mediocres. Plagiar i sense plagiar, Pere Pruna resta per a nosaltres un artista de tot primer rang.

Que consti.

"El vi de Kios", quadre de Pere Pruna, Premi Nonell 1936.

—El dia menys pensat es declara en vaga de braços caiguts!

nyat tot seguit de periodistes i autoritats, se'n va cap al Segre, posa una primera pedra i diu en un magnífic discurs que Espanya demostrarà que sap fer millors ponts que no pas França. Deixa la pedra i ell i periodistes se'n van.

I després comencen les obres i ara ja està el magnífic pont. Però els periodistes no l'han vist encara Però l'hem vist nosaltres i podem dir la seva magnificència: dues bigues de vora a vora, biguetes travesseres, revoltons, una barana de ferro de barretes i tires planes... terra al damunt i aigua a sota.

Si aquesta es "l'obra que ha de transformar Catalunya"...

La gent de Llívia encara riuen i tenen més ganes que mai d'ésser francesos i, per començar, ja envien les criatures a estudi a França, passant per damunt d'aquell pont d'Estabà que el senyor Vallès i Pujals volia eclipsar.

Radio Discos Pelayo

I UN BE!

Durant les darreres vint-i-quatre hores hem rebut les següents declaracions de vaga:

Dels xutadors del Barça: vaga de cames caigudes.

Dels fanàtics de Mestalla: vaga d'ànims caiguts.

D'Anglaterra: vaga de sancions caigudes.

De Pruna i Viladomat: vaga de deu mil pessetes caigudes... del cel.

Dels crítics de boxa: vaga de pronòstics caiguts.

Encara que sembli cosa nostra, es diu que el Negus farà cinema.

La senyora donya Societat de les Nacions, Vidua de Pau Guerra, podria fer-li de "partenaire".

La Generalitat ha pressupostat una colla de pessetes per a l'adquisició de paper de barba. (Ja sap el que es fa!)

Fa dies que no rebem notícies de la Xina. No ho entenem!

(Si les haguéssim rebut, tampoc no les entendríem.)

CORREU... HI TOTS!

F. Pretel. — Té raó. Fou una relliscada.

A. Pérez. — Ja no ens ve res de nou.

Riau. — Miau!

Xopet. — Val més anar-ho a veure que creure-ho.

Conill. — No ens agradau ni amb all i oli.

Kactus. — Sí, però no punxeu.

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreteria i Camiseria Sistema Nord-Americà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb totes les comoditats de preus. Ni liquidacions ni rebaixes de preus no poden res amb nosaltres. Solament els 55 anys d'experiència comercial permeten de fer el que fa la Casa Bastida.

EN SASTRERIA TENIM:

- 100.000 vestits confeccionats, patén, des de 15 pessetes.
- 100.000 vestits confeccionats, llaneta, en gustos moderns, tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. el més superiors.
- 100.000 pantalons confeccionats, des de 5 pessetes, i classes més superiors a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement li podem fer el vestit a la mida, com també, si li precisa, tenim una secció que ens permet lliurar-li a la tarda el vestit encarregat al matí.

EN CAMISERIA TENIM:

- 100.000 camises de gran estil, a 4'95.
- 100.000 camises de diferents qualitats, en zefirs, popelins i rayons, a 6, 8 i 10 pessetes les més superiors.

Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon des de 12 pessetes.

Per bé que estem situats al Passeig de Gràcia, som la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents regals i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

amb el cor a la mà

SOM UNS INCOMPRESOS

Ens han dit que molts dels nostres lectors es pensaren, en llegir la manxeta del número anterior, que nosaltres, ¡¡¡Nosaltres!!! ens decantàvem cap al feixisme ¡¡¡Nosaltres!!! La manxeta deia: "El feixisme, declarat... ..d'utilitat pública."

Això és decantar-se cap al feixisme? Però, és que el que deia aquella manxeta no era cert? No feia pensar així la sentència del Suprem que havien publicat feia pocs dies els diaris en la qual es declarava que el feixisme no era ilegal?

No volem creure que fossin tants els que no ho comprangueren tot seguit. A aquest els recomanarem només una cosa: que lleixin El BE NEGRE més assíduament del que ho fan. Ells aniran més bé i nosaltres també.

SOMNI DE LLIBERTAT

Tothom sap el treball que pesa damunt la Conselleria del Treball. El Conseller Barrera hi és a totes hores Dorm quan pot. Menja a l'hora que pot i quan pot s'esplaiava una mica amb els periodistes.

Dilluns a última hora, després de rebre una resposta negativa dels patrons i de donar-ne compte a alguns representants de la premsa que s'esperaven, els va dir:

—Demà continuaré les gestions. A la nit, però, vull anar a menjar coca amb la meua dona Perquè, nois, la pobra, amb totes aquestes coses, no surt mai de casa.

El senyor Barrera es referia, naturalment, que d'ençà que va sortir de presidi, que no ha pogut encara sortir per divertir-se.

COACCIONS TELEFONIQUES

El dia que va començar la vaga mercantil, a la redacció d'un diari i per telefon van demanar un corredor d'anuncis. Amb termes energics se li va dir que s'abstingués de fer cap feina de les pròpies als empleats d'administració declarats en vaga. En cas de no obeir, s'exposava a conseqüències desagradables.

—I sobretot—van recalcar—, no feu cap feina.

L'home, naturalment, va prometre no fer cap adreça de les que es posen als diaris dels subscriptors. Una mica refet, deia:

—Sí; m'han dit: faixa o caixa.

LES TACTIQUES SOCIALS NOVES

En una comissaria de policia, un patró desesperat telefona que els obrers de la seva fàbrica s'han declarat en vaga de "braços esllanguits". Desorientació general. Ningú no sap què és. De totes maneres, enviar-hi una camioneta de guàrdies d'assalt no estava de més. Així es va fer.

Arribats a la fàbrica, de seguida es van donar compte del que es tractava.

Els obrers es dedicaven a treballar al "ralenti". Es a dir, agafaven una eina amb molta calma i poc a poc anaven a l'altra banda del taller, i així successivament.

De seguida, el sergent de la guàrdia d'assalt va veure que contra aquell procediment no hi havia res a fer, i féu sortir els guardies.

Un cop al carrer, el patró es va queixar de la ineficàcia de la seva presència i de la dels seus. El sergent, tocat de l'amor propi, va entrar sol a la fàbrica i s'enfilà a un taulell i arengà els treballadors.

—Comaradas — cridà energic.

I els va explicar que amb aquella actitud s'exposaven a viciar-se, cosa que perjudicaria la societat futura a què tots aspiraven.

El resultat fou satisfactori. Els obrers van abandonar la fàbrica.

Auca de l'home que morí de massa vagues

Les circumstàncies actuals ens duen a la memòria

un cas que és del més cabals que haurà registrat la història.

El senyor Llopis i Comes nasqué de veres i bromes.

La mare: una relliscada...
El pare: una ensepegada...

Com que era un home com cal el pare escoltà el missal,

la missa, el rés, el sermó i la benedicció.

Tot plegat, doncs, fou salvat i el minyó va néixer honrat.

Prò diu que faltes dels pares hi ha fills que les paguen cares.

i el minyó Llopis i Comes va pagar cares llurs bromes.

El dia que arribà al món va ocórrer un mal molt pregon:

les llevadores del barri van fer vaga amb gran xivarri.

I abans de conèixer dida el noi, d'un pèl perd la vida.

Mireu si hi ha poc "decoro" que el noi, d'un xic més, surt moro.

El dia que el batejaven la gent de l'aigua vagaven.

Les aixetes són eixutes i totes les cares brutes.

Ni una gota per remei no es trobà per al servei.

Les dides són esquiroles? Doncs, cops, i poques violes.

El Comitè de la vaga ja les hi corre a la saga.

Quan ja la dida arribada vaca de llet condensada,

Les dides, preses d'espant, fan dejunar tot infant.

El Llopisset se salvava i amb farineta es criava.

Resolta ja aquella vaga arriba una nova plaga.

I qui en vaga es declarava era —agafeu-vos!— la bava.

Això el posà en greu perill, però de tot surt el meu fill.

Mes, aleshores comença una vaga de creixença: fins que morí, probrissó, va ser gros i petitó.

Ja grandet, quan va a l'escola hi ha una vaga de tabola.

Tot són pinyes i bolets, res de bromes ni xiulets.

Es fa gran, es vol casar i comença a festejar.

Com que és més lleig que un pecat la noia no fa bondat.

El Llopis se li entravessa, però els seus diners li fan peça.

I el noi coneix les delícies d'una vaga de carícies.

Quan s'atansa el casament sent com murmura la gent.

Llavors té la idea "vaga" que ella li fa el salt, la plaga.

No en fa cas, acluca l'ull i posa el pis en remull.

Prò un dia abans del casori s'arma el gran rebombori.

La núvia es declara en vaga: en Llopis no l'afalaga;

el troba gros, rabassut i una mica tartamut.

El casament es desfà i en Llopis ha de plorar.

Cinc anys després, un bon dia, tornava a la rectoria.

El casa amb una fulana un reverend de sotana.

La fulana les sap totes: les hi fa, i no amb compta-gotes.

Sap bé la llei de l'embut i fa vaga de virtut.

Ell ho descobreix un dia, quan ja tothom ho sabia.

La nova no l'afalaga i el cor es declara en vaga.

I, ves les coses que són, ja el tenim a l'altre món.

Com que ha estat home com cal puja de dret cap a dalt.

Prò tot li surt al revés: hi ha una vaga de porters.

Sant Pere, amb aquella fe, presideix el Comitè.

Al cel no s'hi pot entrar fins que acabin de vagar.

L'home truca; un querubí li diu que no es pot obrir;

té por d'una trencadissa de vidres i una pollissa.

La vaga va fent carrera. (La presideix en Barrera).

L'home espera, i esperant la sang se li va agrejant.

Fins que un dia, ja cansat se'n va a l'infern indignat

I allà, com que hi ha esquirois, me l'obren a cor què vols.

I allí crema tan content. Que no ho puguem veure. Amén.

ELS SECRETS DE LA BORSA

Amb motiu del partit Barcelona-Madrid jugat al camp de Mestalla de València, divendres es van arribar a vendre entrades a 100 pessetes.

Dissabte la presència de forasters fou més nombrosa. A la Plaça Castelar es va crear una mena de borsa, on es venien entrades per al partit. Les cotitzacions van començar a 50 i 40 pessetes i van tancar-se a 25.

L'endemà diumenge a l'arribada dels socis barcelonins i madrilenys proveïts a raó de quatre entrades per cap, van fer arribar les cotitzacions a deu pessetes.

EL MARTIRI DEL XIULET

El viatge de retorn dels catalans que van anar a València, fou una cosa ensopida, tal com el resultat del partit feia preveure.

No se sap com, però el cert és que a la tornada van desaparèixer totes les banderes blau-grana que a l'anada treien el cap per les finestres dels vagons. I les llums dels vagons foren cobertes amb papers per tal de convidar més a dormir.

Quan el tren, que era especial, s'aturava, una gran majoria baixava per anar a la cantina a prendre alguna cosa. Com que aquestes paraides no eren previstes, tothom s'afanyava a apaivagar la set.

Una bromista, o millor un irònic proveït d'un xiulet, refinament impropis de les circumstàncies, tingué la pensada, quan el tren feia un parell de minuts que estava aturat, de donar un cop de xiulet.

Ja els teniu a tots abandonant les cerveses i els cafès amb llet i enfilat-se al tren, el qual tardava en arrencar cinc o deu minuts encara.

Aquesta feta fou repetida diverses vegades i sempre amb el mateix èxit, perquè, és clar, sempre hi havia el perill que anés de debò.

DE L'ORIGINALITAT, ENCARA

Rebem una carta, datada el 20 de juny, en la qual se'ns diu el següent:

Si agafeu el conte d'Arcadi Averchenko, publicat a la Col·lecció Universal de Calpe que porta per títol "Un abogado", i el que ha publicat el senyor Lladó i Figueres a "Última Hora" d'ahir, veureu que no sols el fons és el mateix, sinó que hi ha paràgrafs sencers que són iguals i suposo que tindreu matèria per parlar-ne en el vostre setmanari.

Això em recorda un article publicat ja fa anys a "La Nau" per Manuel Valdeperes, que era traducció literal d'un de publicat a Madrid el dia abans. No creieu que val la pena de parlar-ne de l'originalitat dels nostres escriptors?

No, home, no, que no val la pena de parlar-ne...

LA VOLTA A CATALUNYA

Enguany, els cotxes-anunci han brillat per la seva absència entre els seguidors de la Volta a Catalunya. Val a dir que aquesta novetat no ha tret cap mena de brillantor a la caravana, sinó ben al contrari.

De totes maneres, no seriem jus-

tos si no assenyaléssim la presència d'un quatre places de color negre en la part posterior del qual apareixia una instal·lació negríssima animada per unes lletres blanques que parlaven vaguetes d'una casa comercial que es dedica al negoci dels cotxes sense xofar (?).

El motiu de l'anunci, tot i el seu misteri, no era pas el més important. El que realment colpia i cridava l'atenció era l'aire funeràri del cotxe. Hom arribà a dubtar si els que l'ocupaven eren morts o vius.

Davant l'evident perill de que, prenent el cotxe per una tomba, algú anés a dipositar-hi flors, hom va decidir-se a retirar la capota-anunci.

R. I. P.

ELS NENS PRODIGIS

El nostre amic de l'ànima Miquel Utrillo, va pronunciar una conferència a Sitges, durant una representació d'"Els savis de Vilatorrada", en homenatge a Rossinyol, nic entre l'auditori.

La dissertació s'allargassava, la gent badallava, es movia, estusegarris... de tot, anava eixint de la seva privilegiada gorja. No en va es presentà amb un embalum de quartilles, que van sembrar el pànic a l'auditori.

La dissertació s'allargassava, la gent badallava, es movia, estusegava i feia aquelles coses que solen fer-se per a demostrar a un orador que enraona massa. En aquestes Utrillo, molt seriós, diu:

—Senyors, ja som a l'any 1904, ara proseguirem...

No l'in donarem temps. Allò fou un "campi qui pugui", que va obligar l'orador a resumir 25 anys en dues quartilles.

PHILIPS
COMPTAT
I
LLARGS
TERMINIS

LA BORSA
LA VIDA

COTITZACIONS

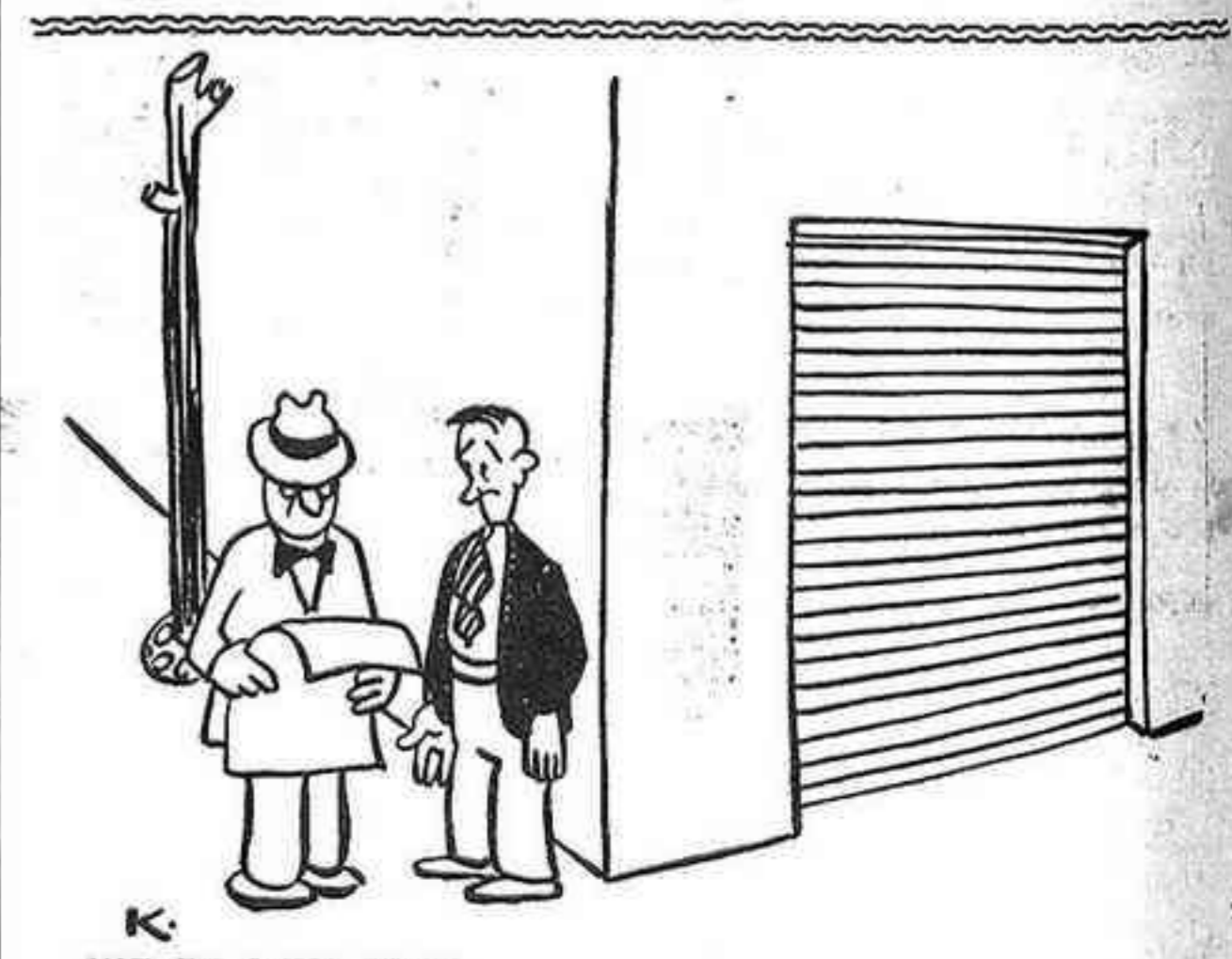
Barça's	R. I. P.
Negus Louis	K. O.
Canyardo (País)	O. K.
Vilaprunadomat	10.000
O Estatuto da Galisia	993.95
Palestra de Palestrina	3.05
C.A.D.C.I., P.O.U.M., U.G.T., C.N.T., U.S.C.	3.10

Ací caic, ací m'aixeco, avançant els dies de sessió o bé retardant-los segons les conveniències, la Borsa d'El BE va fent la seva via. S'ha abusat tant del paper vaguistic que actualment ja comença a sofrir una depreciació bastant acusada. Els C.A.D.C.I., P.O.U.M., U.G.T., C.N.T., U.S.C., amb aquest motiu es cotitzen a tres, deu.

Barça's, liquidats.

Negus Louis, idem.

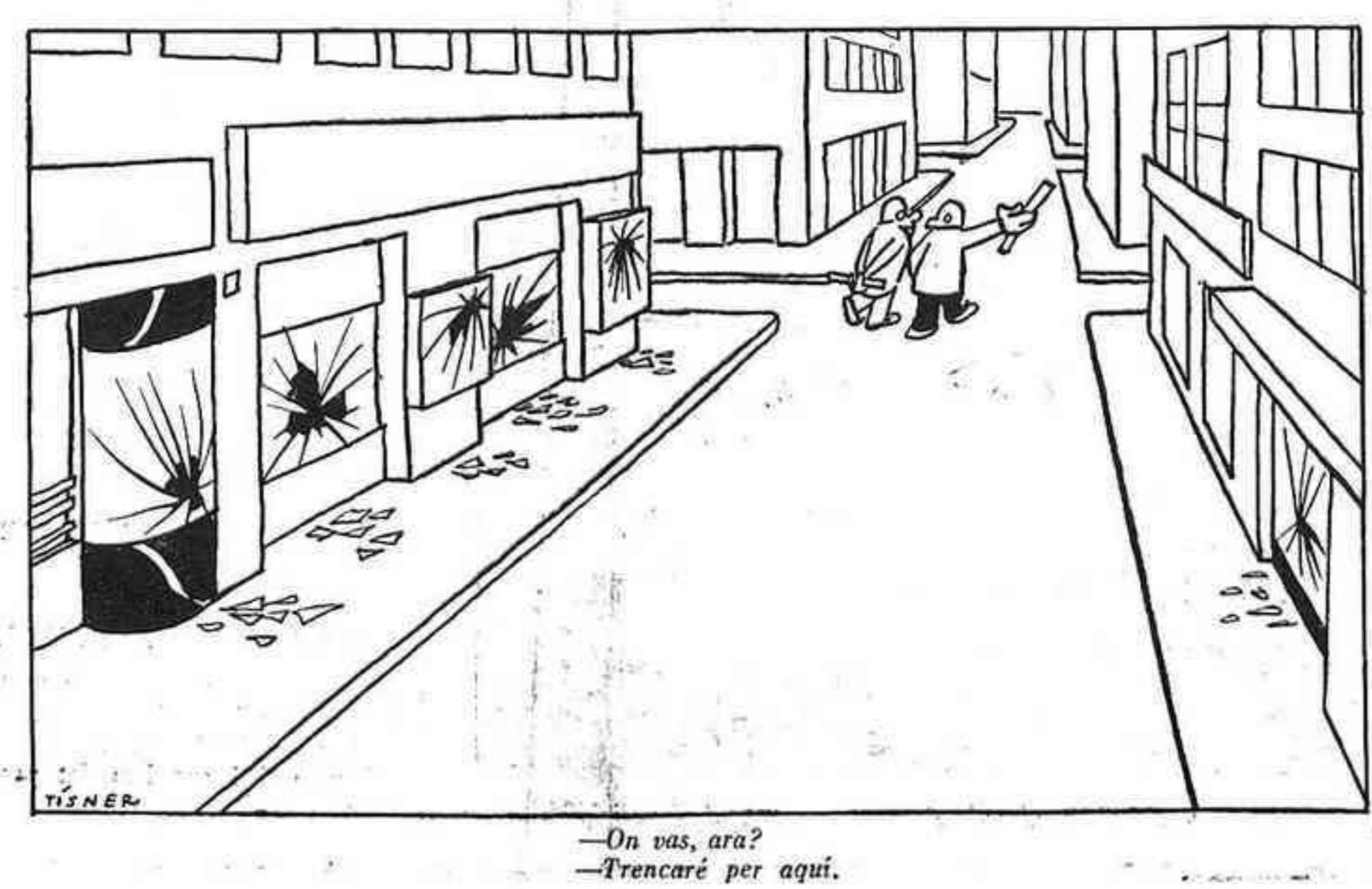
Els Vilaprunadomat han copiat l'exclusiva de l'emissió de quaranta mil rals velló, de la Generalitat. Enhorabona!

NIT DE SANT JOAN
—Diu que la tranquil·litat ha estat absoluta. No ha esclatat un sol petard en tota la nit.

CALIFORNIA
RESTAURANT - DANCING
Orquestra CASAS
Servei del Restaurant Suís
Cocktails
Aperitius
Tés i Dinners dansants

Avinguda 14 d'abril - (Costat Palau Pedralbes)

—On vas, ara?
—Trencaré per aquí.

El Be Negre a les fosques

LES ESTRENES

"Impetuositat de joventuts" és una pel·lícula que es projectava al Coliseum. Herbert Marshall fa d'autor teatral incomprès, com tots. Té una secretària que essent Sylvia Sidney, el espectador mitjanament iniciat ja veu on anirà a parar tot.

En efecte, l'autor, que des de feia molt temps no s'havia adonat de la seva secretària, se n'enamora. Quan el casori sembla ineludible, surt una complicació, i ella es casa amb un xicot esportiu. La vida matrimonial es redueix a una gimnàstica contínua. Ella se n'atipa i va a casa de l'autor teatral, tornen a fer les paus i es casen sense fer gimnàstica.

Aproveu, doncs, que el cinema en relleu encara no és un fet, per anar a veure aquest film.

Sobretot tenint en compte que després fan "Una nit de Glòria", per Katherine Hepburn; per la magnífica Katherine Hepburn.

Katherine Hepburn — no ens cansariem mai de nomenar-la—, en aquest film, aconsegueix el miracle d'encantar l'espectador que no entén paraula d'anglès—i no ho diem pas per nosaltres, i ara!

Aquell paper de noia somnolenta, gairebé lírica de tan artista com se sent per dintre, és interpretat per ella de manera insuperable.

Adolphe Menjou hi fa un bon empresari i Douglas Jr., un bon autor. Gent així és el que fa falta per salvar el Teatre Català!

Així, això que acabem de dir no hi va pas gens bé!

A part que el Teatre Català ja té empresaris com en Nicla i autors com en Fages de Climent...

Quan els altres cinemes ja van de cara a les represes, el Capitol aguanta ferm amb les estrenes. La setmana passada ens donà el seu cobert de dos plats, com sempre.

El primer, "La Gran Atracció", un film alemany dirigit i representat per Harry Piel, diríem més aviat que ho és per un elefant, un simi i una cacatua. Lent i pesat com tots els films d'aquest Harry, té, però, l'aficiós dels animals que hi surten, i d'un clown vell. Traient-ne el protagonista oficial i el director, que són dos en un, un film perfecte.

"Any nou"... vida nova, i tothom es va pensar que d'ara endavant la sessió aniria bé. Però, ca! És la història d'un metge que només té un truc com un altre. La indignació fou com la dels altres films.

El protagonista, un magatzemista de cotó, portava una barba de cotó fluix de la millor qualitat, i feia veure que era pobre. El mestre d'escola havia vist Emil Jannings en "L'Angel Blau" i en tot el film no té altra preocupació que posar-se i treure's les ulleres. El públic no es preocupava de res més sinó que la cosa s'acabés aviat.

"L'Enemic de Venus" de Joan Salvans, fou un dels films més normals de la sessió. És una pel·lícula per al Capitol. Un misteri, unes pistes que despisten i la solució del misteri.

La presentació del film és ben cuidada. La sàtira que es fa a la justícia és d'una ironia finíssima. Quina pobresa moral... i material la de la llei que condemna un home que el resolde el problema de Venus. Llàstima que no ho haguessin fet amb la de Milo, i s'hauria trobat quasi mitja feina. feta.

CAPITOL

AVUI I CADA DIA Formidable programa

En el mateix programa **La Melodía del Corazón** per GEORGE HOUSTON

Producció ARTISTES ASSOCIATS Sessió contínua de 4 a 12'30

"Un perfecte cavaller" és Frank Morgan en el film que la setmana passada es projectava en el desert Maryland.

Ell i l'actriu Courtneidge, una parella de bastanta edat, són els herois d'aquest film deliciós, que s'ha d'anar a veure al primer cinema de reestrena que el faci.

Es la història d'un pare una mica fresc, l'argument molt entretingut, és una mica llarg d'explicar. Renunciem a fer-ho per interès del lector —i nostre—, al qual sota la nostra —també— responsabilitat li diem que no es deixi perdre aquesta pel·lícula.

PUBLICINEMA

Passell de Gràcia, 57 Telèfon número 7888 Sessió contínua 3 tardes a 1 matinalada Selent 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial Segons vist

UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu PARAMOUNT - Viatges - Documentals Tots els dilluns canvis de programa

Al Maryland també, no fa molt, han estrenat "Busquet-me una promesa" i també, també, el film està tan bé que el recomanem.

Herbert Marshall, que fa una temporada que funciona més que un funcionari de la Conselleria de Treball, és el protagonista. Un enginyer d'autos que coneix una noia, la simpàtica Jean Arthur, i per ella fa de criat a casa d'uns gangsters. Té tots els motius. Leo Carrillo fa de poca-vergonya d'una manera molt divertida. Amb tots aquests elements, William A. Seiter ha fet un film excel·lent. Una pel·lícula que té un final deliciós, d'una ironia i humorisme de la millor qualitat.

A l'Àstoria fan "Les set claus" i "Una nit de glòria".

"Les set claus" és un film tirant a divertit, la clau del qual consisteix en les peripècies que origina la busca i captura de dòlars cent mil (100.000) que es fan fonedissos una pila de vegades a la vista del públic.

El dia que pugui fer-se el cinema en relleu, aquesta mena de films podran projectar-se. Hi hauria el perill que una part del públic sentís el desig de col·laborar en la persecució d'una quantitat semblant.

Motí en alta mar" és, com el seu nom indica, un film que passa en un vaixell i en el qual els tripulants s'hi rebel·len. És el film de la noia que s'enamora d'un tipus inútil i que, quan es troba amb l'home rude i inferior a ella, però home i útil, li cau als braços com una fruita madura. L'home inútil és, ací, un capità de vaixell de passatgers que el porten a manar-ne un de càrrega i no sap fer més que anar mudat. Un film amb un fons d'ironia molt bo, i molt ben fet fins que es casen de fer temporal i fan veure que el vaixell corre perill en una mar massa tranquil·la. Es veu que això del temporal resulta massa car.

Després de la sessió del Savoy, organitzada pel Centre Excursionista, la nota més destacada de la qual fou l'abundància de films estrangers i la manca absoluta de pel·lícules d'argument, tot feia suposar que la sessió dels seus rivals seria destacada la manca absoluta de pel·lícules estrangeres i l'abundància de films d'argument.

En efecte, la cosa anar així. La sessió no fou brillant perquè si els amateurs, tal com el nom indica, són dolents, interpretant coses escrites són seriosament alarmants en dolenteria.

"Les aventures d'en Situ" és un film patufístic. No ens atrevim a opinar perquè el nen Lobet, autor de la pel·lícula no és prudent que llegeixi encara el nostre setmanari, no gaire adequat per aquests infantilismes.

"Per les terres de l'Àfrica" és una pel·lícula basada en aquella dita: "L'Àfrica comença als Pirineus". Miquel Iglésias s'esforça en demostrar-ho, i ho aconsegueix. No obstant, el tractarem com a moro amic i lleial. Si vol un bon consell —li diem com amics—, és que si alguna vegada va a l'Àfrica, visiti una tribu d'antropòfags, procurant no triar un divendres de Quaresma. També li aconsellem que farà bé de deixar la moto-cambra a les golfes de casa seva.

"Assaig" és un idem del reusenc Joan Busquets. Des del primer moment ens va guanyar el cor. Allò que surti, en començar, un rètol que digui: "El primer film" i que vagi seguit d'un rave imponent, ens va enternir. Es tracta d'un home que es vol suïcidar i després de tenir tan bona pensada abandona a la tercera represa. L'autor s'entreté encara amb uns nivells i unes imatges i el que és pitjor, no entreté el públic amb aquestes disquisicions tan transcendents.

El senyor Arnau va tenir la pensada de titular el seu film "Última

frontó". Això va fer que els espectadors es creguessin que la sessió estava a les acaballes, i acceptaren amb condescendència aquesta cinta. Després van descobrir que era un truc com un altre. La indignació fou com la dels altres films.

El protagonista, un magatzemista de cotó, portava una barba de cotó fluix de la millor qualitat, i feia veure que era pobre. El mestre d'escola havia vist Emil Jannings en "L'Angel Blau" i en tot el film no té altra preocupació que posar-se i treure's les ulleres. El públic no es preocupava de res més sinó que la cosa s'acabés aviat.

Després d'englobar tota la companyia en un elogi més càlid que la temperatura de la sala (40 graus Reaumur), detallarem les nostres preferències.

En la cursa contra el rellotge (la funció va acabar prop de les dues), va vencer "Cèlia", la senyoreta Sabater, la qual, si bé és veritat que sempre va anar davant, va acabar de consolidar la seva posició en la magnífica esprintada que feu amb tota fe al tercer acte.

Molt bé la senyoreta comunista, especialment en l'escena de la torrefacció.

Don Remigi va acaparar la simpatia del públic, i aquell magnífic modista, les riallades.

Les ploralles varen repartir-se entre... el segon i el tercer actes. Sota aquest aspecte, però, la nena Mingo fou la qui va posar l'ídem.

Ens cal fer un elogi del bon gust amb què vestiren totes les senyoretes. No sabem quina importància pot tenir això, però el cas és que no es veu gaire sovint.

Dèl que no podem parlar, ni bé ni malament, és de la presentació. A darrera hora varen assegurar-nos que darrera les poltrones del primer i segon actes i les cadires del tercer hi havia dos decorats. Nosaltres no els vàrem veure.

Com no fossin aquells paperots bruts de pintura que penjaven del sostre de l'escenari!

—Casar-te, tu!
—Sí, mira: no trobava ma era d'aprofitar el jaqué.

MOLT BEE!

Dissabte de la setmana passada, el novell autor Xavier Regàs va obsequiar els concurrents al Foment Autonomista del Passeig de Garcia Hernández amb un esplèndid sopar de duro.

I no s'alarmin, que no es tracta de cap banquet; es tracta de l'estrena de la seva obra "Cèlia", i això del sopar de duro ho diem de manera figurada, si bé en el millor sentit de la paraula. El fet que Xavier Regàs sigui fondista, no vol dir que sempre ens hagi de donar gat per llebre. Aquesta vegada l'ínic gat ha estat el propi Regàs en persona; però un gat dels freres, que tot matals callandiu, ha fet una obra en tres actes, dos dels quals passen en una casa de capells, que va ploure de debò a la distingida concurrència, al senyor Impudència Bertrana, al senyor Bernat i Duran i al crític d'EL BE NEGRE, que ja és el comble. Que ja són quatre combles, millor dit.

Jove Regàs: aquest quadre ja el pots posar en un bon marc, que aquesta "Cèlia", quan la tornis a veure, no la coneixeràs.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quinelles pels asos de la pala.

Després d'englobar tota la companyia en un elogi més càlid que la temperatura de la sala (40 graus Reaumur), detallarem les nostres preferències.

En la cursa contra el rellotge (la funció va acabar prop de les dues), va vencer "Cèlia", la senyoreta Sabater, la qual, si bé és veritat que sempre va anar davant, va acabar de consolidar la seva posició en la magnífica esprintada que feu amb tota fe al tercer acte.

Maricel-Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Bug-Avions Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya

Aviat inauguració de noves i originals atraccions

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

Es veu que el senyor Guixer, director del quadro escènic Mostèn Cinto, després de llegir aquesta obra, va fer formar el quadre... i els va dir: "Nois, això va a l'hora; amunt i pit."

I també es veu que l'in van fer cas.

Perquè la veritat és que "Cèlia" va ésser interpretada de mà de mestre. De mestre en gai saber.

CASINO SANT SEBASTIA
BARCELONA-PLATJA

Cada dia:

Aperitius - Dinars - Tes Dancing

Crazy Boys Orchestra

Exhibició de la formidable orquestra de color, vinguda expressament de París

QUINTERO I ELS SEUS BLACK STARS

El ciclista: —Aquestes etapes contra el rellotge em rebenten.

ARQUES SOLER

d'un sol BLOC MASSIS

AMB BLINDATJE (patentat)

Imperforables amb el SOPLET

FABRICA I DESPATX: ALDANA 3 Barcelona Tel. 31853

S. SALO D'EXPOSICIO: ALDANA 5, Teatre Circ Olympia

El quartet de corda de Barcelona donà, per als seus admiradors, un concert al Circol Equestre, el qual, degut a la crisi actual, es reduí a tres quartets.

Haydn, l'autor del primer que executaren i un dels homes més rics del món musical, ens ha demostrat que també sense estraperols poden fer-se quartets, i fins fer-los disfrutar després, sense temor a que siguin confiscats.

El segon era de Kodaly. Aquest compositor hongarès, que no té cap culpa de la catàstrofe del Danubi ni de la vaga mercantil, és pare de tres fills, el primer dels quals, no té res a veure amb la filla del emperador d'Abissínia.

L'autor del tercer era l'immortal compositor català Joaquim Salvat. La música d'aquest compositor és senzillament bona. Això fa que el crític no sapiga dir si el temps Andante, que precedeix al Scherzo Finale, és més bonic que el temps Agitat, com tampoc si el temps Andante i Scherzo Finale que el segueixen, o si, per contra, l'Scherzo Finale és més bo que l'Agitat, que precedeix a l'Andante.

Com tampoc no sap el crític (pobre crític) si el temps que farà demà, serà el que digui el servei meteorològic d'avui, o si, contràriament serà el que no digui avui, ni tampoc el que digui demà.

El quartet de corda de Barcelona, que res no té a veure amb els mossos de la mateixa ciutat, per la raó que ni en Martí Cabús, ni Joan Farrarons, ni Mateu Valero ni Sants Sagrera s'han dedicat al difícil art d'estirar les cordes, fora de les dels seus instruments respectius, toca meravellósment.

Això feu que, després de la execució de cada quartet, haguessin d'aparèixer repetides vegades a escena els executants, i fins en el darrer sortís a saludar també, l'autor. No fou però, això, tasca massa fàcil, puix si bé l'autor estava abans d'acabar el concert entre l'auditori, en finir aquest, (no l'auditori, sinó el concert) havia desaparegut, essent trobat una hora després, amb uns desconeguts a la plaça d'Espanya.

El dilluns de la setmana passada tingué lloc, al Casal del Metge, la segona i darrera sessió que, amb el títol d'"Exquisit de la cançó" donà la prodigiosa cantatriu Concepció Baeta a l'Agustí.

La primera part la dedicà principalment a l'Amada llunyana de Beethoven i a algunes cançons d'autors catalans. Llamada llunyana va ésser interpretada amb un art i un gust dignes dels més elogiats comentaristes. De les cançons catalanes, mereixen destacar-se "Cançó de capvespre" de Joaquim Salvat i "Cançó de passar cantant" d'Eduard Toldrà, les quals tingueren de repetir-se davant els aplaudiments de l'auditori. En la segona part destacà el segon temps de "La bella molinera" i "Serenata" ambdues de Schubert. També mereixen remarcar-se la "Serenata inútil" de Brahms, cantada fora de programa i en la que la nostra cantatriu palesà, una vegada més, les seves grans condicions artístiques que li són reconegudes.

MERCAT D'OCCASIONS

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCCASIO

Corts, 414 - Tel. 30422

L'últim concert de la cultural fou un gran èxit. Rosa Balcells tocà l'arpa d'una manera meravellosa. L'arpa ens recorda el camp, (el camp de l'arpa, naturalment), però Rosa Balcells toca d'una mena de manera que ens recorda al gran arpista David.

En el mateix concert actuà Domènec Segú. Segú, que està molt segur de la seva seguretat, tocà d'una manera molt segura un concert d'oboe i orquestra. Segú només toca l'oboe, s'enten, i l'orquestra és tocà ella mateixa. El públic, davant d'un home tan segur com en Segú, deixà d'estar assegut i es posa dempeus aplaudint-lo amb una encomanadisa seguretat.

L'orquestra clàssica, formada per una colla de romàntics i dirigida pel mestre Sabater, actuà amb el seu clacisme orquestral de sempre.

Concretant: un bon concert i un èxit més per a l'Associació de Cultura Musical.

A les 10. Nota de sintonia.

A les 12. Notícies.

A les 14. Notificació de vaga pel personal de l'emissora.

A les 16. Ambrosi Carrilló.

A les 18. No hi haurà campanades amb motiu de la vaga del campaner de la catedral.

A les 20. Retransmissió dels solemnes funerals del Barça des de la catedral de Les Corts. "Missa", de Bach, pels solistes del primer equip i "Cançó del turment" pel cor de fanàtics.

A les 22. Nova York. K. O. Sessió de jazz... rebut: "Mi Louis", de Max Schmeling, "Negro Consentido", per l'Orfèu d'Harlem. Com a final de festa, els crítics de boixa, dirigits per Critias, cantaran "La Palinòdia".

A les 24. "Fi-fi" de l'emissió.

El fet del dia

per Joan Alavedra

Ahír al matí, estava submergit en la lectura de Goethe, el mestre, quan una veu que m'era familiar vingué a interrompre el meu somni cridant:

—Joan! Joan! A baix al carrer hi ha l'avió que t'espera per anar a Gibraltar.

Beneït amic, no importa qui, que tan oportunament vens a trencar el meu extasi. Som a l'avió. Volem. A quants? No ho sé pas; potser a 100, a 150, a 200 quilòmetres per hora, potser batent un d'aquests rècords que ens fan estremir quan són pregonats damunt les pàgines dels nostres diaris...

El Mediterrani, als nostres pens, fa olor de marisc i de ventre de sirena. De tant en tant una boira fina em recorda les boires del nostre Montseny, les siluetes vegetals dels pollancrens, les fonts i aquells ocells que canten en la tomba de l'enyorat Bofill i Mates, mentre els bous lauren i els prats es poblen de roselles. Al lluny, unes barques diminutes ens canten el tema secular del bon pescador quan diu "qui vulgui peix, que es mulli el cul", i sembla que vulguin recordar-nos la nostra Costa Brava, amb els seus mariners forníts, de clatell colrat i pit tot decorat amb tatuatges blaus, d'una blavor mediterrània, com la que ara ens va dient melangiosa: "Als peus de vostres..."

Hem arribat a Gibraltar i ens dirigim al port per tal de presenciar l'arribada del "Capetown". Mireu-lo, ja s'acosta! —crida la mainada. El vaixell anglès avança cap al port tallant les aigües amb la majestat d'una simfonia de Beethoven, la gràcia d'un minuet de Mozart i el ritme oscil·lant d'un vals de Strauss. Embadalim-nos amb les maniobres d'ancorament, mentre les sirenes del vaixell, amb el seu ronc nasal, ens recorden les voreres del Tàmesi amb les seves típiques embarcacions de tràfec. Es guardem com l'equipatge dels expedicionaris salta a terra. Heu vist quina maleta de pell verda? Heu vist les caixes dels tresors de l'emperador d'Abissínia? Heu vist, finalment, el Negus descendint del "Capetown"? És ell, el nostre rostret fotogràfic, amb perfil de sèmita. Flairem de prop la farigola de les seves barbes. Inoblidables barbes imperials! No tenen, sens dubte, l'exuberància d'un Valle Inclán, ni la ironia d'un Rossinyol, ni la malícia d'un Cambó, però no es pot negar que són les autèntiques barbes democràtiques del Negus. La gent ens empeny. Tothom vol posseir un record d'aquest personatge llegendari que cobreix les seves carns amb túniques blanques, signe de pau. I ara l'un, ara l'altre, li van arrencant els pèls de la barba més famosa del món, després, naturalment, de les de Barba Blava. Com es presentarà, doncs, a Londres sense cap pèl de rei d'Abissínia? Ningú no s'ho creurà i a la seva arribada a Londres—la ciutat de la boira i del misteri—si plou, com gairebé sempre, el Negus passarà despercebut sota el seu paraguais imperial. Tràgic destí el d'aquesta ànima turmentada, que avança cap a l'exili sense un sol atribut que justifiqui l'enorme personalitat d'aquest home voltat de rasos, de camells i d'amulets sagrats. Tràgic destí, digne d'ésser immortalitzat per un Bach o el nostre tendre Pep Ventura.

Tornem a volar lluny d'aquest hospitalari Gibraltar, heroicament pispat pels anglesos, que ara ens acomiaden amb tres canonades oficials i protocolàries.

I mentre les ales de l'avió desapareixen cel-enllà abraçant apassionadament gavines fugisseres, nos-

altres pensen en aquest pobric que acaba d'arribar a bord del "Capetown", fugint de la seva pàtria, terra de lleons i de cactus, de guerrers i d'herois, i aquest record ens porta als llavis la cançó nostàlgica: Oh, dolça Abissínia, pàtria del meu cor, quan de tu s'allunya, d'enyorança es mor. Adeusiau, paràguies i criades, no us veurè mai més, oh, si al fossar on jauen oblidades jo el llit tingues.

Abissínia!... Abissínia!... Perquè les teves llibertats són justes, t'acompanyem sempre amb la nostra estima, amb el nostre cor...

Juan Alavedra.
(Es una paròdia de BE NEGRE.)
La setmana vinent:
Paròdia del "Comentari de les nou i cinc", de Josep M. Planes.

NOTICIES DE TOT EL MON

Brusselles. — Continua la vaga de les Arts Gràfiques. Els patrons han dit que ja no estaven lino... tips.

Londres. — Han estat aixecades les sancions. Les sancions o la camisa?

Roma. — Es considera tendenciosa la nova de que els abissinians estan procurant ocupar l'Abissínia.

Això seria un atac a una nació independent i seria molt mal fet.

Londres. — Hom observa el canvi que ha experimentat l'Eden. Nosaltres ja ho havíem notat. S'ha convertit en un cinema de reportatges.

La Pau. — S'ha descobert un complot contra el Govern, en el qual figuren complicats una colla de ministres del Govern.

El govern, naturalment, ha dominat la situació.

Shanghai. — Els caps del Sud volen lluitar de totes passades contra el Japó.

Ens fa l'efecte que aquests xinesos han perdut el cap. O els caps.

Montreux. — Ha començat la Conferència dels Estats. Turquia sola hi té quaranta delegats.

Efectivament, deu ésser una conferència dels estrets pròpiament dita.

Això si hi caben!...

Jerusalem. — Han estat volades les conduccions d'aigua de Jerusalem.

Els autors no han estat trobats. També han volat.

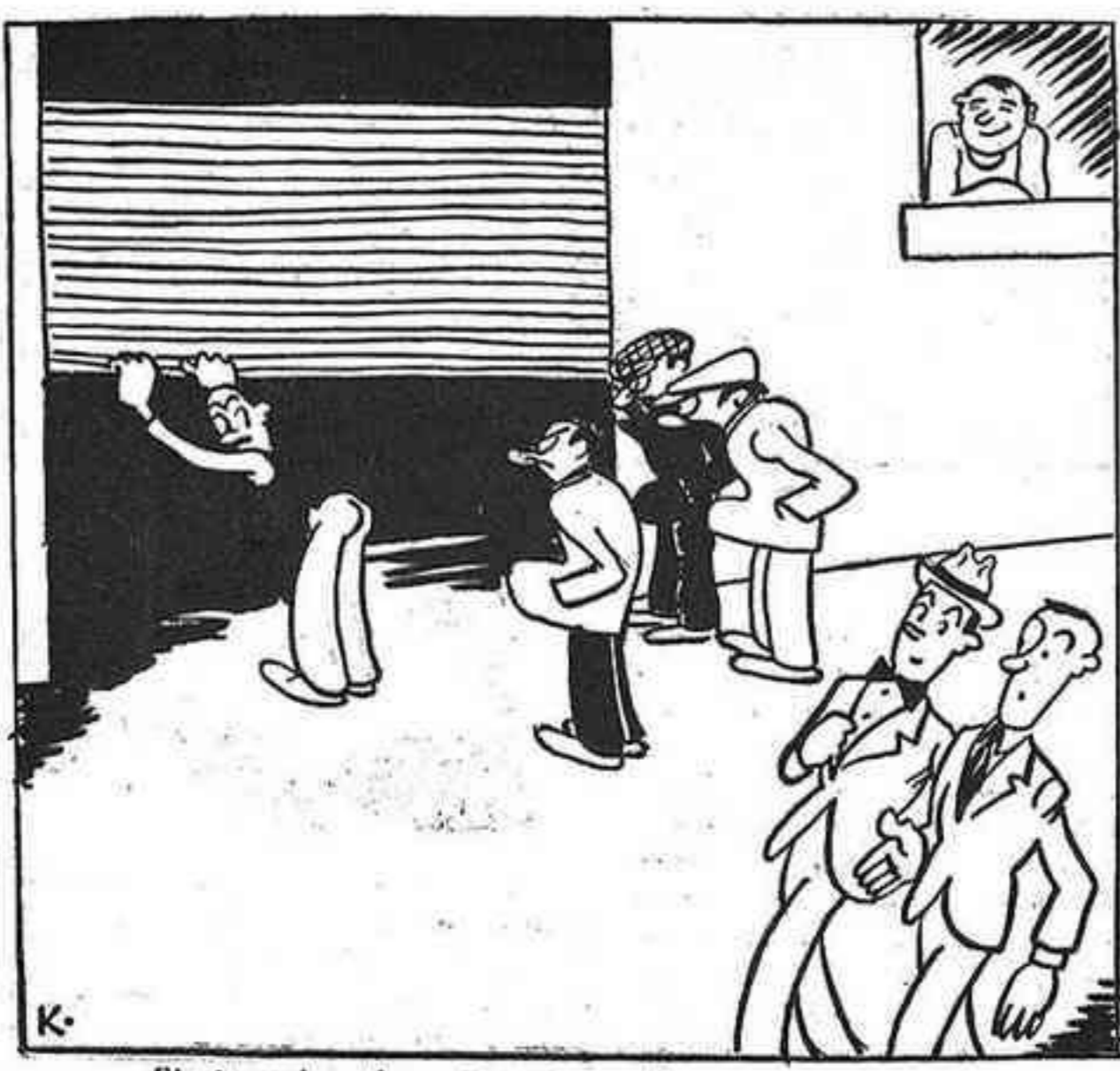
Nàpols. — L'eclips solar va durar 80 segons.

Els astrònoms, malgrat estar preparats, gairebé no el pogueren estudiar.

Es ben cert això que cada dia les coses es fan més de pressa.

Nanquin. — En vista que els generals del Sud no han acceptat el seu últim ultimatum Xang-Kai-Xec en redactarà un altre.

Es a dir que el d'abans haurà estat un penúltimatum.

—Fixa't quins tipus aquests que fan tancar.
—Em sembla que no són tipus d'impremta.

EL BEN PLANTAT

En Joe Louis se'ns ha desfet a les mans... de l'Schmeling. El barri d'Harlem està de dol. Ha estat fàcil. Harlem és el barri negre de Nova York.

Louis ha manifestat que Schmeling li havia donat una gran sorpresa.

I una gran pallissa. (Això ho afegim nosaltres.) Quan s'assabentà de la victòria d'Schmeling, Uzcudun tingué una gran alegria, puix ell compta amb un matx nul amb l'alemany.

Però després recordà que havia estat noquejat pel negre. Qui ho entenguí que ho comprí.

Per fi, tal com vostès desitjaven, i com vostès nosaltres, en Canyardo ha guanyat la Volta a Catalunya.

La U. S. de Sants s'ha apuntat, doncs, un èxit.

Pobra d'ella, que en Marià no hagués guanyat! Sort, però, que es veu que en Bonduel és un xicot comprensiu.

Sembla que la nit de Sant Joan en Canyardo la va celebrar de valent.

Es va fer un tip de mançanilla amb etapes.

El camp de Mestalla era ple de gom a gom.

Madridlens i catalans se'l repartien.

A darrera hora es compraven entrades generals a 40 i 50 pessetes. Els que les compraven eren els valencians.

El públic, ben repartit, resultà neutral.

El que no ho resultà tant fou l'arbitre.

Hem de tenir en compte, però, que el senyor Ostaler és de la terra del Royo Villanova.

Hi hagué un penalty que era pe-

naly però que no ho fou. Fou còrner.

Més ben dit, fou gol. Gràcies al senyor Ostaler, el gol de l'honor no va ésser de penal.

El senyor Ostaler és molt bo. Primer fallava la defensa i la mitja. Després va fallar la davantera.

En Calvet, des del micròfon ja va dir que València era la terra de les falles.

Els madrilenys, però, es veu que no ho entengueren així.

L'Escolà es féu un tip de passar amb precisió... a en Ciriaco i en Quincecos...

De totes maneres, féu una jugada èpica.

En Zamora també. La feren junts... dissortadament per a l'Escolà.

Amb aquesta parada en Zamora es va revelar. 35 anys de futbolisme.

En Zabalo es va desplaçar a València.

Després del partit va fer unes declaracions queixant-se dels seus companys.

Ens sembla que es va tornar a desplaçar.

Cinc mil catalans anaren a València. Hi havia entusiasme, optimisme, animació.

El que no hi havia era entrades.

El públic estava curull d'entusiasme, segons frase felici de l'speaker de Ràdio Associació.

Pobre públic, després de no dormir, encara haver d'estar d'aquesta manera...

Els pobres catalans que anaren a València i no trobaren entrada, no tingueren ni el recurs d'escoltar el partit per ràdio.

Els quilomètrics i tartamuts annuncis del Gabinet Ortopèdic Heruini i dels vins Perella els obligaren a tancar l'aparell.

Nosaltres hauríem tancat els que els havien redactat.

LOS PREVISORES DEL PORVENIR

"La Noche" del dia 15 duia uns titulars a tota plana, que deien: "Cañardo descartado del cuadro de favoritos de la Vuelta Ciclista a Cataluña."

I en Cañardo, naturalment, ha resultat vencedor només per fer-lo quedar malament, i "La Publicitat" del 18, sabent ja per endavant el que passaria entre l'Schmeling i Joe Louis, afirmava que: "Quan el combat comenci, els espectadors no trigaran gaire estona a veure l'alemany damunt la lona del ring. Quan això succeeixi — tot ha estat previst — el ring descenderà perquè tots els presents puguin gaudir de l'espectacle. Construir un "ring-ascensor" ha ocasionat algunes despeses suplementàries, però hom compta que seran rescalabades amb escreix donades les facilitats que proporciona als espectadors situats més baixos que el sòl del ring, que són els que més paguen."

El qual demostra que de profeta i de senyor se n'ha de venir de mena.

orelles esgarrriades

MÉS CLAR, AIGUA D'El Mundo Deportivo de dijous, al peu d'un gravat: JOSE VIÑAS

(Viñals II en el mundo ditrac-hístico) que su hermano José (Viñals I) asume la representación de España en el campeonato mundial que se disputa en Inglaterra.

Procuraren aclarir-ho. A en Josep Viñas li diuen Viñals II, i té un germà que també es diu Josep, però en canvi és Viñals I. El germà d'aquest Josep (l'un o l'altre) representa Espanya en el campionat mundial d'Anglaterra. I la fotografia es veu que és del que no hi va. Entesos?

MANIA PERSECUTORIA

De les pàgines gràfiques de La Vanguardia del dijous:

El pelotón encargado de la persecución de Izquierdo y Cañardo pasa por la Poble de Lilet. En primer término: Cañardo. Aquest Cañardo es veu que eta a tot arreu!

A TORT I A DRET

De La Rambla del dia 17, en la crítica de l'estrena de "Pancho Macho". El públic sortí, una mica tort, però satisfet.

No ens estranya. Els que van de tort solen estar sempre satisfets.

AQUEST VULL, AQUEST NO VULL

La setmana passada, a "La Cequilla", prop de Villaviciosa, una colla d'ex comtes i ex marquesos estaven fent barriola, quan, tot d'una, el propietari de la finca començà a fer disparar de pistola matant un dels invitats.

La Rambla del dia 17, ressenyant el fet, afegí: "Notícies complementàries diuen que la festa havia transcorregut durant tot el dia fent demostracions d'habilitat a disparar. Per aquest motiu no ha estranyat gens l'actitud del senyor Garcia Nobleja."

Si; és allò que es va sempre al tir al blanc; ara mates aquest, ara mates l'altre...

INSISTÈNCIA

En el Full Oficial de la setmana passada vàrem tenir la satisfacció de llegir: Girona, 14. — A les set del matí, amb una hora de retard sobre l'horari marcat, s'ha donat a Manlleu la sortida per a la segona etapa de la Volta a 109 corredors dels 103 inscrits. Repetint 109 corredors, dels 103 inscrits.

D'ovelles n'hem publicat moltes: d'ovella duplicada encara no n'havíem publicat mai cap. Del Full Oficial havia d'ésser la primera!

ELS "ENXUFISTES"

De La Publicitat de l'11 de juny: Publiquem, per ordre alfabètic, la tercera llista d'adhesions rebudes al missatge que els intel·lectuals catalans adreçaren a Mallorca: Raimon d'Abadal, diputat al Parlament català; Jaume Aiguader Miró, diputat a Cortes, Compositor i professor de l'Escola Municipal de Barcelona.

Ens pensàvem que era solament de metge que el doctor Aiguader no exercia.

REUS, PARIS, LONDRES

D'un article de Les Circumstàncies, de Reus, del 30 de maig: Però menys ens ha d'aturar el pensament d'una condemna a mort, perquè si Reus queia d'aquesta feta, fóra tot el món que cruixiria i se n'aniria en orris.

No serà tant, no serà tant...

ARTS I OFICIS

D'un interviu amb Pierre Clarel que publicava La Rambla del dia 18: —De primera— ens digué amb a que well a jovialitat immarcescible dels "jauconniers".

Un falconer que es guanyà la vida treballant al teatre per força ha de tenir una jovialitat immarcescible.

EFFECTES DE L'ESPORT

L'Instant de dilluns, en el seu programa de Ràdio Associació pública el següent número: A les 215. — Concert per Josep M. Planes.

No sabem que se'ns hagués tornat músic. Li del haver agafat a la Volta a Catalunya.

HUMANISME

Al peu d'una fotografia que publicava el dia 17 La Publicitat, s'hi llegia: Cañardo, després de l'esforç humà que ha fet per escapar de l'escomot i guanyar deu minuts d'avantatge, arriba a Manresa i el primer que fa és atipar-se de taronges.

L'únic que devia fer un esforç humà devia ésser l'autor d'aquest text.

CONCEPTE I PRECISIÓ

El Sindicat de la Construcció de la C. N. T. féu públic la setmana passada un manifest en el qual exposa les maneres de resoldre l'aut obrer. Entre altres proposa: La construcció de metres subterranços a San Andrés, Horta, Gracia (barriada Suroeste), Pueblo Nuevo y Badalona.

Aquests anarquistes després de tan predicar la revolució es limiten a demanar la construcció de metres "subterranis". Haurien de proposar coses de més altura.

EL GRAN LLEPA

Segons el Diario de Barcelona del dia 16, l'any 1873, en amotinarse el poble de Ciudad Real, el governador civil va comunicar telegràficament amb Pi i Margall assabentant-lo del que passava i demanant instruccions. Llegí el que va contestar Pi i Margall — sempre segons el Diario de Barcelona: Lamo V. E. a los jefes de las fuerzas republicanas de la localidad y hágalos comprender la necesidad de aconsejar a los rebeldes desist tan de sus propósitos destructores y de desconocer la autoridad.

Més avall llegim que el governador va dimitir i, la veritat, no ens estranya gens.

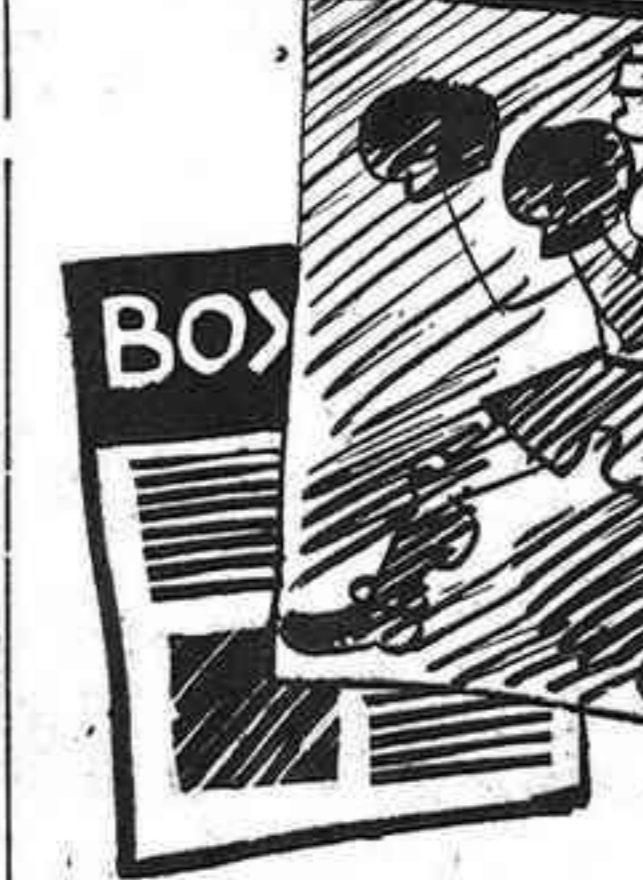

—No vull fer-ne, de cinema!
—Per què? En Mussolini bé! a comèdia.

Boxa i Straperlo
El secret del triomf de Schmeling

La sorpresa que han mostrat els crítics de boxa de casa nostra i de tota la resta del món per la victòria de Max Schmeling sobre el negre Joe Louis, ha estat per nosaltres més sorprenent que la mateixa sorpresa per aquella victòria. Si el dia de sortida del nostre número ens ho hagués permès, el nostre pronòstic hauria estat totalment diferent del dels nostres estimats col·legues en la premsa esportiva. Però, quan anàvem a dir-ho,

Espanola", el carter va creure que anava dirigida al BE NEGRE. La vàrem obrir i deia així: "Excelentísimo Señor mío y de mi mayor consideración: Al recibir ésta espero que estará S. E. bien de salud como es la mia a Dios gracias. El motivo de la presente es para darle las más expresas gracias por haberme permitido montar el Straperlo en el Yankee Stadium para celebrar el match Max Schmeling-Joe Louis.

JOE LOUIS - SCHMELING
—El negre va tardar cinc minuts a refer-se...
—I els crítics encara no s'han referit!

—Però això és una exposició de pintura o uns jocs florals? Si no sou persona versada en la matèria, difícilment descobrireu totes les sales que integren aquest temple de la pintura i del moble antic. De vegades, mentre contempleu una pintura d'en Dionís Baixeres, d'aquelles en què els pàgans encara tenen l'humor i canar amb barretina, sentiu que us tusten discretament l'espatlla: —Perdoni... —No s'ho val. Digui, digui. —Que faria el favor d'acompanyar-me fins a la porta? Fa mitja hora que volto i sempre vaig a sortir a la mateixa sala, aquella de la caixa de núvia i les cadires isabelines. Es veu que m'he perdut.

Per què la nostra primera autoritat municipal no decreta el desplaçament diari d'un urbà a l'interior de les "Galeries Laietanes"? I si aquesta iniciativa nostra resulta de realització poc factible, per què no s'edita una "Guia de les Galeries Laietanes"? El problema és greu i com a tal exigeix una solució immediata.

Com la "Sala Renart", les "Galeries Laietanes" fan olor de natalina i de sessió de cinema a can Napoleón. Ambdues, dins el camp artístic català, van ballant uns rigodons solemnes, com si el món s'hagués declarat en vaga d'evolucions i d'inquietuds, com si no hi hagués el jazz, el funcionalisme, les cames de la Marlene Dietrich i les grans irreverències d'en Picasso...

Correm-hi un vel i siguem respectuosos amb els esperons. P. S. — L'anècdota que hem atribuït a en Manolo Hugué és nostra. No ho hem confessat abans a fi que el lector hagi gaudit més intensament amb la seva lectura. Trucs de Pofet, veliaquí.

Sala Parés
Darrera exposició de PINTURA I ESCULTURA D'AQUESTA TEMPORADA

—Obri!
—I si no obro, què?
—El tancarem!

RESTAURANT GLACIER
Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF I
POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Macià, 3
Telèfon 22503

IMPOTENTS
Per recuperar les forces sexuals perdudes, preneu el **VITEFOSFOR (Gotes)**
Es garanteix el resultat al primer flascó. Mai perjudica. Preu: 9 30 (timbres inclosos) Venda en Centres d'Específics y Farmàcies

BLENOSIL VITEFOSFOR

MANIA PERSECUTORIA
De les pàgines gràfiques de La Vanguardia del dijous: